

болѣха тия хора, които ги имаха. На таквись отъ десно и отъ лѣво отговаряхме: почаякай, приятелю, тосѣ часѣ! — и така заминуваме по край тѣхъ. Случваха се и таквись, на които тѣлото куршумътъ само одраскалъ, но и тѣ се пѣхкатъ наирѣдъ и повече отъ другитѣ искатъ скоро да се преглѣдатъ и да имъ се вържатъ ранитѣ. Като не знаешъ що е, послушашъ го, заирѣшъ се и хванешъ да го преглѣждашъ. По когато видишъ каква е работата, скарашъ се на такъвъ юнакъ, па по нѣкога и напсувашъ.

— Какъ не те е срамъ да се пѣхкашъ ти наирѣдъ. Я поглѣдни на около си колко сѣ ранени и какви; ти даже и не е трѣбвало да се махкашъ отъ позициитѣ.

— Азъ пакъ ще отида назадъ, отговаря той, като се свѣни прѣдъ другаритѣ си. Но лѣже, — не отива той назадъ, а ще глѣда да влѣзе въ транспортътъ или пакъ, което е по-лошо — ще глѣда да побѣгне. Впрочемъ, за честь на рускитѣ солдати трѣбва да кажъ че таквись между тѣхъ се намире-ха твърдѣ рѣдко. . . . Това знаятъ венчки, които сѣ слушали или чели за рускитѣ солдати. Часоветѣ изминуватъ; работимъ венчки, а пакъ се не свършва: все виждашъ около си непреглѣдани, непревързани ранени. . . . Господи! Кога ли щемъ ние да успѣемъ да свършимъ! — помислимъ си, и пакъ бързае да работимъ за да не губимъ нито една минута. Но кога се сполучва това, кога се не губятъ цѣли часове, особенно като челоуѣкъ много бърза? Захванахъ азъ операцията. Дохожда единъ пратеникъ съ писмо и ми го дава.

— Отъ господина Началника, — ми извѣстява, — моли ва да отидете при него.